

Пише: Никола Танасић
субота, 11 јул 2015 10:34

Једном приликом пре неколико година, када је Сулејман-паша Скопљак ишао са војском на Црну Гору и попалио Дробњак, Хамзи је наређено да објави велику турску победу и да виче да је сто осамдесет црногорских глава одсечено. Неко од оних који се увек сакупљају око телала упита гласно: „А колико је наших погинуло?“. „Е, то ће викати онај телал на Цетињу“, одговорио је мирно Хамза и продужио да виче што му је наређено.

Иво Андрић, *Травничка хроника*

Мало шта се променило на Балкану од времена у коме се догађа радња Андрићеве *Травничке хронике*

. Народи се и даље деле на непомирљиве таборе „наших и њихових“, радују се туђим несрећама и завиде туђим успесима, очекујући увек да ће се тај успех некако њима обити о главу.

Баш као што се међуетнички односи и данас своде на „бројање одсечених глава“. Али један детаљ у том етничком и националном надгорњавању данас се битно разликује. У односу на минијатуру коју Андрић описује у горенаведеном исечку, данас се не броје главе које су „одсекли наши“, већ које су „одсечене нашим“.

Некадашње телале данас су заменили медији, а у глобалном медијском политички коректном дискурсу „није лепо“ нити „укусно“ хвалити се својим ратним успесима, али је изузетно примерено и саморазумљиво избацивати у први план своје „невине жртве“ као

Пише: Никола Танасић
субота, 11 јул 2015 10:34

нови облик оружја и „мртвог зида“ у борби против непријатеља.

При томе је однос снага потпуно идентичан као код Андрића – у конфликту се и даље зна који су „наши“, а који „њихови“, и подразумева да се су све „наше победе“ славна и велика јуначка дела, а „њихове победе“ нечовечни и чудовишни злочини, само што телали сада на сва уста вичу колико је „наших глава посечено“, док се „њихове главе“ препуштају „њиховим телалима“, ако их има. Данашње „мајке Сребренице“ не праве разлику између своје „деце“ која су стрељана као ратни заробљеници, и која су погинула палећи околна српска села – за њих су и једни и други „невине жртве српског геноцида“. Баш као што су за мајке погинулих албанских терориста из Куманова злочинци македонски полицајци који су „поубијали њихову децу“ бранећи закон и ред у том граду.

Ово једноставно запажање кудикамо нам олакшава разумевање огромне пажње коју је су западни медији посветили двадесетогодишњици злочина у Сребреници.

Многим у Србији, који лицитирање својих српских милијарда слушају већ деценијама, није јасно у чијем је интересу да у садашњем тренутку забија нож у ту незараслу рану и додатно електрише и иначе климаве и напете односе у БиХ и региону. А разлози су врло једноставни – савремени свет је такође подељен на „наше“ и „њихове“, и у њему је кристално јасно „чије се жртве броје, а чије не“.

Сребреница – балкански дискурс „наших и њихових“ у глобалним медијима

Пише: Никола Танасић
субота, 11 јул 2015 10:34

Сребреница – балкански дискурс „наших и њихових“ у глобалним медијима

Пише: Никола Танасић
субота, 11 јул 2015 10:34

